

Co to jest „życie wieczne”?

Jezus w modlitwie do swego Ojca rzekł: „A to jest żywot wieczny, aby poznali ciebie, jedynego prawdziwego Boga i Jezusa Chrystusa, którego posłałeś” (Jana 17:3, **BW**). Słowa te wyjawiają fakt, że życia wiecznego nie można zrównać z wiecznotrwałą lub niekończącą się egzystencją, z nieskończonym przedłużeniem życia. Cechą szczególną tego życia jest *stała więź z Bogiem i Jego umiłowanym Synem*, coś znacznie wspanialszego i bogatszego niż po prostu niekończąca się egzystencja.

Stosownie do tego, w komentarzu do Jana 17:3 napisano w *Expositor's Bible Commentary*:

„Drugie zdanie określa naturę wiecznego życia. Nie opisuje go w kategoriach chronologicznych, lecz jako więź. Życie to aktywne zaangażowanie się w środowisku... fizycznym lub złożonym z osób. Najlepszy rodzaj życia to zaangażowanie się w najlepszym ze środowisk. Jeśli nasze życie ma być spełnione, musimy poznać Boga. To według słów Jezusa składa się na życie wieczne. Jest nieskończone nie tylko dlatego, że pełne poznanie Boga wymaga wieczności, lecz jakościowo musi ono istnieć w wymiarze wieczności”.

Nasze poznanie Ojca jako jedynego prawdziwego Boga polega na wyłącznym oddaniu dla Niego, kochaniu Go, na wysiłkach, by czynić to, co jest Mu przyjemne, na wierze w Jego głęboką miłość i czułą troskę o nas nawet w okresach ciężkich prób, na zaufaniu do Niego i Jego Słowa, szukaniu Jego pomocy, kierownictwa i pociechy (Przypowieści 3:5, 6; 30:5, 6; Mateusza 4:10; 22:37; 2 Koryntian 1:3, 4; Hebrajczyków 12:7-10; 13:5, 6; Jakuba 1:5; 1 Piotra 4:1, 2; 5:7). „Bóg jest miłością”, gdyż „miłość” najlepiej podsumowuje samą Jego istotę. Z tych powodów znajomość Boga polega na tym, żebyśmy miłowali jak On miłuje, byli współczujący jak On jest współczujący, i przebacza, jak On przebacza (Mateusza 18:21-35; Łukasza 6:36; Jakuba 2:13; 1 Jana 4:16, 20, 21). Ludzie, którzy traktują którekolwiek z Bożych dzieci w nienawistny, okrutny lub pogardliwy sposób, nie znają Go. Tacy mogą posiadać *intelektualne poznanie* Boga, które nabyli czytając Pismo Święte, lecz nie mają *więzi* z Nim. Nie poznali Ojca, a On nie uznaje ich za swe dzieci. Apostoł Jan napisał do chrześcijan:

„Umiłowani, miłujmy się wzajemnie, gdyż miłość jest z Boga, i każdy, kto miłuje, z Boga się narodził i zna Boga. Kto nie miłuje, nie zna Boga, gdyż Bóg jest miłością” -
1 Jana 4:7, 8, **BW**.

Jednakże poznanie Ojca w znaczeniu utrzymywania z Nim więzi nie jest możliwe bez poznania Jezusa Chrystusa, którego Ojciec posłał do świata ludzkości, abyśmy dostąpili przebaczenia grzechów na podstawie wiary w skuteczność ofiarnej śmierci Jego Syna (Jana 3:16-18; 5:36-40; 6:29; 7:28, 29; 10:36; 11:42; 17:8, 20-26; 1 Jana 2:1-5; 3:23).

Jan pisze również:

„Po tym poznaliśmy miłość, że On za nas oddał życie swoje; i my winniśmy życie oddawać za braci” - 1 Jana 3:16, **BW**.

Bez pomocy Syna nie moglibyśmy naprawdę poznać Boga miłości. Jezus doskonale odzwierciedlał miłość Ojca i znajdował upodobanie w ciągłym spełnianiu woli swego Ojca (Jana 8:29; 15:9-13). Dlatego odrzucenie Syna równa się odrzuceniu Ojca. W związku z tym Jezus powiedział pewnym ludziom, którzy nie chcieli w Niego uwierzyć i usiłowali Go zabić: „Gdyby Bóg był waszym Ojcem, miłowalibyście mnie, Ja bowiem wyszedłem od Boga i oto jestem. Albowiem nie sam od siebie wyszedłem, lecz On mnie posłał” (Jana 8:42, BW). Z drugiej strony wszyscy, którzy uznają Jezusa za posłanego przez Ojca i wierzą w Niego jako Syna Bożego, który złożył za nich życie, nie są już potępionymi grzesznikami oczekującymi śmierci, lecz posiadają nowe życie jako umiłowane dzieci Boże i bracia Chrystusa (Mateusza 25:31-45; Hebrajczyków 2:10-18; 1 Jana 3:1). Zewnętrznym przejawem ich wiary jest życie dostosowane do przykładu i nauki Syna Bożego; w ten sposób pokazują, że naprawdę Go znają (Mateusza 7:21-25; Łukasza 6:46; Jana 13:13-17, 34, 35; Rzymian 15:1-6; 1 Piotra 2:20-24; 1 Jana 2:6).

Z uwagi na to, że ludzie mogą cieszyć się dobrymi stosunkami z Ojcem i Synem na podstawie swej wiary w Chrystusa, Biblia mówi, że już *obecnie* posiadają życie wieczne. Poniższe słowa skierowano do wierzących: „Bóg dał nam życie wieczne, a życie to jest w Jego Synu. Ten, kto ma Syna, ma życie, a kto nie ma Syna Bożego, nie ma życia. To wam, którzy wierzycie w imię Syna Bożego napisałem, abyście wiedzieli, że *macie życie wieczne*” (1 Jana 5:11-13, **Przekład ekumeniczny**).

Jednocześnie życie wieczne w całej swej pełni stanie się udziałem wierzących dopiero wtedy, gdy znajdą się w bezgrzesznym stanie, kiedy ich ciała zostaną przemienione na podobieństwo chwalebego ciała Syna Bożego (Filipian 3:20, 21; 1 Jana 3:2, 3). Wówczas będą doskonale odzwierciedlać miłość Ojca i Syna. Wtedy będą w najprawdziwszym sensie znać Boga i Jego Syna i będą przez całą wieczność we wspólnocie z Nimi uznani za dzieci Boże i braci Chrystusa. Jezus powiedział, że taką pewność mogą mieć wszyscy, którzy gotowi są wyrzec się wszystkiego, aby stać się Jego lojalnymi naśladowcami: „Zapewniam was, kto ze względu na Mnie i na Ewangelię opuścił dom, braci, siostry, matkę, ojca, dzieci lub pola, otrzyma już teraz, w tym czasie, stokrotnie więcej domów, braci, sióstr, ojców, matek, dzieci i pól, wśród prześladowań, a w przyszłości życie wieczne” (Marka 10:29-31, **Przekład ekumeniczny**).

Copyright 2001 RHW.

Artykuł jest polskim przekładem eseju „What Is ‘Eternal Life’?” zamieszczonego na stronie internetowej wydawnictwa Commentary Press, www.commentarypress.com.